

hvorvidt egentlig en Embedsmands Ansvar strækker sig i det Øjeblik, han kommer udenfor det rent formelle, den for hans Virksomhed og Embede afstukne formelle Grænse. En Embedsmand har jo nogle Protokoller, han tumler med, nogle Instrukser og Love, som afstikker den formelle Ramme, indenfor hvilken hans Virksomhed ligger, men disse ydre Ting er for en Embedsmand intet andet end Midler for det, som ligger bagved: de levende Mennesker. Og for enhver Embedsmand kan der komme det Øjeblik, den indviklede Situation, hvor han ved at opretholde det rent formelle og staa paa det til det yderste glemmer det, hvorfor dette formelle, Love og Instrukser, er givne, nemlig Mennesket. Ingen Rettesnor, ingen Regel, ingen Formulering, men kun den rent embedsmæssige Konduite kan afgøre, hvornaar en Embedsmand maa lade de formelle Hensyn fare og sige: Nu er Embedet af den Karakter, at nu maa jeg til at tage mig af Manden, af Menneskene, af Menneskematerialet, som ligger bagved de formelle Love. Jeg mener, at i denne Sag har Sygekasseinspektøren efter Skrivelsen af 7. November — selv om han i Forvejen troede, at vedkommende Mand var skyldig —, naar Manden kommer med en Skrivelse som denne og egentlig intet andet forlanger end at faa Sagen grundig undersøgt, og faa den grundig undersøgt for sine egne Penge, og saaledes, at han selv bliver afhørt, hvad han til Dato aldrig er blevet, den Stilling, at han som Embedsmand maa sige: Nu kan jeg ikke holde mig til det formelle, nu maa jeg gaa videre, nu maa jeg ud paa det, hvorfor det formelle er til, nemlig det rent menneskelige. Dette er ikke et Spørgsmaal om Sygekasseinspektørens menneskelige Egenskaber, men om hans Embedsmandsegenskaber, om han har den Overlegenhed overfor sit eget Embede og overfor sin egen Stilling i dette Embede, at han siger: Her maa jeg sprænge Rammerne og tage mig af Mennesket.

Endelig er Sygekasseinspektørens Stilling i Virkeligheden menneskelig uforvarselig. Den paagældende Mand er aldrig blevet afhørt. Manden havde leveret en Skrivelse, hvis indre Sandfærdighed man kunde se. Kan man virkelig tænke sig, at Sygekasseinspektøren vil fastholde dette formelle Standpunkt: Denne Sag vedkommer kun Begravelseskassen, den vedkommer ikke mig, lige meget hvad der sker, om det saa oplyses ved Revisionen, at Manden er uskyldig; jeg har intet med den Sag at gøre? Eller kan man tænke sig, at han virkelig vilde lade den Mand, hvis der ingen Revision

var kommet, rent menneskeligt set gaa uforhørt til Bunds? Det forekommer mig, at man menneskelig set ikke kan stille sig saaledes.

Resultatet af alt det, jeg her har sagt, er altsaa, at paa et vist Punkt er man kommet saa vidt, at Sygekasseinspektøren ved at holde sig udenfor, men dog i Begyndelsen af Sagen at afgive en Erklæring og sidst i Sagen at afgive en Erklæring, der kastede et uheldigt Skær over Poul Christensen, støttet af Jens Andersen, der havde arbejdet i samme Retning, og af Bestyrelsen, der i Virkeligheden ogsaa havde arbejdet i samme Retning, havde bragt sig selv i en ganske uholdbar Stilling. Nu synes igen alle Sunde lukkede for denne Mand. Manden indsendte da for 1½ Aar siden en Klage til Indenrigsministeriet, hvori han gennemgaar hele Sagen og til sidst kræver som sin Ret at faa en aaben Erklæring om, hvordan han egentlig staar, og, for saa vidt han ikke kan finde Medhold i, at han er uskyldig, saa at faa en Udskrift af de paagældende herhen hørende Dokumenter, altsaa til videre Brug for det, han eventuelt vil foretage sig i denne Sag. Denne Klage sender Indenrigsministeriet til Sygekasseinspektoratets Erklæring. Dettets Erklæring foreligger den 27. Juni 1911. Saa ligger denne Sag i Ministeriet uden Resultat, denne Sag, som daglig piner en gammel Mand, han er nu 73—74 Aar. Sagen ligger hen i Ministeriet, uden at nogen rører ved den eller sørger for, at den bliver ekspederet videre. Saa for en 3 Ugers Tid siden skrev Manden igen ind, om han dog maatte faa et Resultat af denne Sag, og saa endelig forleden Dag, ligesom vi skal til at have denne Forhandling, kommer der et Svar fra Ministeriet. Og hvad gaar saa dette Svar ud paa? Det gaar ud paa, at vedlagt følger Sygekasseinspektørens Erklæring i den foreliggende Sag, men ikke et eneste Ord om, hvorfor det har været saalænge med at faa Svar, og ikke et eneste Ord om, hvorvidt Ministeriet giver Manden Medhold i, at han er uskyldig, eller ikke giver ham Medhold. Ministeriet unddrager sig ligesom alle andre Instanser at tale med i denne Sag. Det forekommer mig, at Manden da har haft ganske Ret, naar han nu ad en Omvej har forsøgt at faa denne Sag frem for det høje Ting. Jeg har søgt at undgaa ethvert unødigt haardt Ord til nogen Side. Jeg har søgt rent sagligt og loyalt til alle Sider at lægge denne Sag til Rette. Jeg synes da, at det er min ganske naturlige Ret, og for øvrigt min Pligt som Folketingsmand, naar denne Sag er bragt frem for mig, at slutte med en Henvendelse til den højtærede